

CJUE: Instanța competentă are sarcina de a aprecia temeinicia refuzului îmbarcării unui resortisant al unui stat tert

Curtea de Justiție a Uniunii Europene a decis, joi, ca refuzul îmbarcării în avion a unui pasager pentru motivul ca acesta ar fi prezentat documente de calatorie pretins necorespunzătoare nu privează, în sine, pasagerul de protecția prevăzută de Regulamentul în materie de compensare și de asistență a pasagerilor aerieni, informează un comunicat de presă al CJUE.

De asemenea, CJUE susține că în caz de contestare din partea acestui pasager, revine instanței competente sarcina de a aprecia caracterul temeinic sau nu al motivelor acestui refuz.

Tribunalul de la Luxemburg a analizat un incident care a avut loc în luna septembrie 2015, când D.Z., resortisant al Kazahstanului, s-a deplasat la aeroportul din Larnaca (Cipru) în vederea îmbarcării pentru un zbor al companiei aeriene române Blue Air cu destinația București (România), unde prevăzuse să rămână până la 12 septembrie 2015. La momentul controlului la aeroport, cetățeanul din Kazahstan a prezentat pasaportul său, un permis de sedere temporară cipriot, cererea de eliberare a vizei de intrare pe teritoriul român pe care o depusese anterior pe site-ul internet al Ministerului Afacerilor Externe român, precum și răspunsul ministerului menționat potrivit căruia o asemenea viza nu era necesară. Contactat de angajații societății care acționează în calitate de mandatar al Blue Air în aeroportul din Larnaca, personalul la sol al Blue Air din aeroportul București a arătat că D.Z. nu putea intra în România în lipsa detinerii unei vize naționale, ceea ce a avut drept consecință refuzul la îmbarcarea acestuia.

D.Z. a formulat o acțiune împotriva Blue Air la Tribunalul Districtual din Larnaca, Cipru, în scopul de a fi compensat pentru prejudiciul pe care considera că l-a suferit ca urmare a acestui refuz. În aceste condiții, instanța de trimitere a solicitat Curții de Justiție să interpreteze Decizia privind regimul simplificat de control al persoanelor la frontierele externe, Codul Frontierelor Schengen, precum și Regulamentul în materie de compensare și de asistență a pasagerilor aerieni. Potrivit articolului 3 din respectiva decizie, cele patru state membre vizate de aceasta, printre care România, pot să recunoască ca fiind echivalente cu vizele lor naționale, pentru șederi pe teritoriul lor pentru o perioadă care nu depășește 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile, vizele și permisele de sedere eliberate de celelalte state membre astfel vizate.

Prin hotărârea pronunțată astăzi, Curtea consideră mai întâi că, atunci când un stat membru vizat de respectiva decizie se angajează, astfel cum a procedat România, să aplice decizia și regimul prevăzut de articolul 3 din aceasta și să recunoască drept echivalente cu propriile sale vize vizele și permisele de sedere eliberate de celelalte state membre destinate ale respectivei decizii, acest stat membru este obligat să recunoască în

principiu toate documentele mentionate de acest articol pentru sederile care nu depasesc 90 de zile în orice perioada de 180 de zile si nu poate deroga, de la caz la caz, de la acest regim.

"Curtea a statuat ca un resortisant al unui stat tert, titular al unei vize de intrare sau al unui permis de sedere care beneficiaza de o asemenea recunoastere, poate invoca aceasta dispozitie împotriva acestui stat membru (efect direct)", se arata în hotarârea CJUE. "Cu toate acestea, pasagerul nu poate opune decizia operatorului de transport aerian care i-a refuzat îmbarcarea pentru motivul ca intrarea pe teritoriul statului membru de destinatie ar fi fost refuzata de autoritatile acestui din urma stat, întrucât, procedând astfel, operatorul de transport aerian nu actioneaza în calitate de emanatie a acestui stat membru", adauga Curtea.

În continuare, Curtea arata ca faptul ca "un operator de transport aerian refuza îmbarcarea unui resortisant al unui stat tert, în lipsa unei decizii de refuz al intrarii scrise, motivate si comunicate persoanei interesate, este contrar Codului Frontierelor Schengen". În sfârșit, Curtea a statuat ca "refuzul la îmbarcare motivat de caracterul pretins necorespunzator al documentelor de calatorie nu priveaza, în sine, pasagerul de protectie în temeiul Regulamentului în materie de compensare si de asistenta a pasagerilor aerieni".

Prin urmare, în caz de contestare, "revine instantei competente sarcina de a aprecia caracterul temeinic sau nu al motivelor unui asemenea refuz la îmbarcare", susine CJUE. În aceasta privinta, Regulamentul în materie de compensare si de asistenta a pasagerilor aerieni se opune unei clauze, continuta în conditiile generale ale operatorului de transport aerian, care limiteaza sau exclude raspunderea acestuia în caz de refuz la îmbarcare pentru motive legate de caracterul pretins necorespunzator al documentelor de calatorie ale pasagerului, si priveaza astfel pasagerul de eventualul sau drept la compensare.

Compania aeriana Blue Air opereaza avioane tip Boeing 737 si are în derulare un program amplu de înnoire a flotei.

În cei 15 ani de activitate, Blue Air a transportat peste 30 de milioane de pasageri si a zburat peste 340 milioane de kilometri. Compania este certificata IATA Operational Safety Audit (IOSA) de catre International Air Transport Association (IATA) pentru standarde exceptionale de operare si este membra cu drepturi depline IATA.